

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem, zawartym w pkt 2 wyroku z dnia 26 listopada 2015 r. w sprawie IV P 78/15 z powództwa R. P. przeciwko (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością Zakładowi Pracy (...) w D. o odszkodowanie za niezgodne z prawem wypowiedzenie umowy o pracę, Sąd Rejonowy – Sąd Pracy w P. IV Wydział Pracy zasądził od powoda R. P. na rzecz pozwanej (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością Zakładu Pracy (...) w D. kwotę 900 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego pozwanej.

W uzasadnieniu Sąd wskazał, iż o zwrocie kosztów zastępstwa procesowego strony pozwanej orzekł na podstawie artykułu 98 kpc w związku z § 6 punkt 4 i § 12 ust. 1 pkt 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu.

Zażalenie od powyższego postanowienia wniósł pełnomocnik powoda.

Zaskarżonemu postanowieniu zarzucił:

- naruszenie § 12 ust. 1 pkt. 1 w zw. z § 6 pkt. 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu z dnia 25 lutego 2013 r. (Dz. U. nr 163 poz. 1348, dalej: rozporządzenie) poprzez jego niewłaściwe zastosowanie, tj. poprzez zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej kosztów zastępstwa procesowego w niewłaściwej wysokości;

- naruszenie § 12 ust. 1 pkt. 1 w zw. z § 5 rozporządzenia poprzez zaniechanie jego zastosowania.

Z uwagi na powyższe skarżący wniósł o: zmianę zaskarżonego postanowienia poprzez zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego na podstawie § 12 ust. 1 pkt. 1 w zw. z § 5 rozporządzenia, tj. w kwocie 180,00 zł oraz zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego wywołanych postępowaniem odwoławczym, według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy w Łodzi zważył, co następuje:

Zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 98 § 1 kpc strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Do niezbędnych kosztów procesu strony reprezentowanej przez adwokata zalicza się wynagrodzenie, jednak nie wyższe niż stawki opłat określone w odrębnych przepisach i wydatki jednego adwokata, koszty sądowe oraz koszty nakazanego przez sąd osobistego stawiennictwa strony (art. 98 § 3 kpc).

W rozpoznawanej sprawie do określenia stawki minimalnej należnej tytułem zastępstwa prawnego przez adwokata należało zastosować rozporządzenie z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez adwokata ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2013 roku, poz. 490 ze zm.).

W myśl § 12 ust. 1 ww. rozporządzenia stawki minimalne wynoszą za prowadzenie spraw z zakresu prawa pracy o:

- 1) nawiązanie umowy o pracę, uznanie wypowiedzenia umowy o pracę za bezskuteczne, przywrócenie do pracy lub ustalenie sposobu ustania stosunku pracy – 180 zł;
- 2) wynagrodzenie za pracę lub odszkodowanie inne niż wymienione w pkt 4 – 75% stawki obliczonej na podstawie § 6 od wartości wynagrodzenia lub odszkodowania będącego przedmiotem sprawy.

Zgodnie zaś z § 6 pkt. 4 w zakresie roszczeń o wartości przedmiotu sprawy od 5.000 zł do 10.000 stawki minimalne wynoszą 1.200 zł.

Natomiast § 5 stanowi, iż wysokość stawek minimalnych w sprawach nieokreślonych w rozporządzeniu ustala się, przyjmując za podstawę stawkę w sprawach o najbardziej zbliżonym rodzaju.

Podnieść należy, iż podstawę zasądzenia przez sąd opłaty za czynności adwokata z tytułu zastępstwa prawnego, w sprawie ze stosunku pracy o odszkodowanie, o którym mowa w art. 56 § 1 w związku z art. 58 kp, stanowi stawka minimalna określona w § 12 ust. 1 pkt 1 cytowanego rozporządzenia z dnia 28 września 2002 r. Dotyczy to w jednakowym stopniu wynagrodzenia adwokatów i radców prawnych oraz do spraw o odszkodowanie dochodzone na podstawie art. 56 § 1 w związku z art. 58 kp albo na podstawie art. 45 § 1 w związku z art. 47¹ kp (postanow. SN z dnia 13 marca 2012 r., II PZ 3/12).

W sprawie o odszkodowanie, którego pracownik dochodzi na podstawie art. 45 k.p., zastosowanie ma więc stawka z § 12 ust. 1 pkt 1 a nie z pkt 2 powołanego rozporządzenia z dnia 28 września 2002 r. (postanow. SN 28.06.2012 r. II PZ 12/12, LEX nr 1235832).

W sprawie toczącej się na skutek odwołania od wypowiedzenia - rozwiązania umowy o pracę należy przyjmować bowiem jednakową podstawę do zasądzania kosztów zastępstwa prawnego, niezależnie od wyboru żądania (por. uchwałę Sądu Najwyższego - Izba Administracyjna, Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z 2002-08-07, III PZP 15/02 O.: OSNAPiUS rok 2003, Nr 12, poz. 285). Stawka minimalna opłat za czynności adwokata lub radcy prawnego powinna być taka sama zarówno w sprawie o uznanie wypowiedzenia za bezskuteczne (o przywrócenie do pracy), jak i w sprawie o odszkodowanie z tytułu nieuzasadnionego lub niezgodnego z prawem wypowiedzenia umowy o pracę przez pracodawcę albo z tytułu niezgodnego z prawem rozwiązania przez pracodawcę umowy o pracę bez wypowiedzenia. W każdej z tych spraw rodzaj i stopień zawikłaności sprawy oraz wymagany i niezbędny nakład pracy pełnomocnika jest taki sam, niezależnie od wybranego przez pracownika lub uwzględnionego przez sąd pracy z urzędu alternatywnego roszczenia (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 czerwca 2010 r., II PZ 20/10, LEX nr 621336).

Niemniej jednak, podnieść należy, iż w sprawie o odszkodowanie w związku z wypowiedzeniem umowy o pracę zawartej na czas określony, z naruszeniem przepisów o wypowiedzeniu takiej umowy, opłatę za czynności adwokackie z tytułu zastępstwa prawnego określa się z zastosowaniem § 12 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (postanow. SN z 02.03.2011 r., II PZ 2/11 LEX nr 885003). Sąd Najwyższy wyjaśnił, iż według § 12 ust. 1 pkt 1 ww. rozporządzenia, w sprawach z zakresu prawa pracy stawkę minimalną wynagrodzenia adwokata w wysokości 60 złotych (po zmianach 180 złotych) zastrzeżono jedynie dla spraw o nawiązanie umowy o pracę, uznanie wypowiedzenia umowy o pracę za bezskuteczne, przywrócenie do pracy i ustalenie sposobu ustania stosunku pracy. Hipotezą normy zawartej w tym przepisie nie są natomiast objęte sprawy o odszkodowanie z tytułu nieuzasadnionego lub dokonanego z naruszeniem przepisów wypowiedzenia umowy o pracę zawartej na czas określony.

Podobne stanowisko zajął Sąd Najwyższy w uchwale z 24 lipca 2009 r., I PZP 3/09, OSNP 2010 nr 7-8, poz. 83, stwierdzając, że w sprawie o odszkodowanie w związku z wypowiedzeniem umowy o pracę zawartej na czas określony, z naruszeniem przepisów o wypowiedzeniu takiej umowy, opłatę za czynności adwokata z tytułu zastępstwa prawnego określa się z zastosowaniem § 12 ust. 1 pkt 2 powołanego wyżej rozporządzenia z dnia 28 września 2002 r., czyli jako 75% stawki minimalnej obliczonej od wartości odszkodowania będącego przedmiotem sprawy (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 26 kwietnia 2010 r. I PZ 7/10, niepublikowane).

Na gruncie rozpoznawanej sprawy powód wystąpił z roszczeniem o zapłatę odszkodowania, z uwagi na niezgodne z prawem wypowiedzenie umowy o pracę na czas określony. Tylko takie roszczenie mu przysługiwało, co wynika wprost z art. 50 § 3 k.p., zgodnie, z którym w przypadku wypowiedzenia przez pracodawcę umowy o pracę zawartej na czas określony lub na czas wykonania określonej pracy z naruszeniem przepisów o wypowiedzaniu tych umów,

pracownikowi przysługuje wyłącznie odszkodowanie. Tym samym w niniejszej sprawie nie występowała możliwość - tak jak to ma miejsce w razie przysługiwania pracownikowi oprócz odszkodowania także innego roszczenia - rozpoznania roszczenia alternatywnego. Powyższe uniemożliwia zaś uwzględnienie regulacji prawnych dotyczących spraw, w których są lub mogą być rozpatrywane inne roszczenia alternatywne, a w tym uregulowania zawartego w § 12 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia z 28 września 2002 r.

W świetle powyższych rozważań należało zatem przyjąć, że należne pełnomocnikowi strony pozwanej wynagrodzenie za prowadzenie sprawy przed Sądem I instancji, winno zostać określone na podstawie w § 12 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez adwokata ustanowionego z urzędu.

Odnosząc się do powyższego w niniejszej sprawie nie będzie miał również zastosowania § 5 powołanego wyżej rozporządzenia.

Reasumując w ocenie Sądu Okręgowego brak było podstaw do podzielenia argumentacji strony powodowej, bowiem zaskarżone orzeczenie odpowiada prawu.

Wobec powyższego wniesione zażalenie nie zasługiwało na uwzględnienie.

Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy, na podstawie art. 385 kpc w zw. z art. 397 § 2 kpc orzekł, oddalił zażalenie.

Przewodniczący: Sędziowie:

Z/ Odpis postanowienia wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikom stron.